

Replik til Jon Reinhardt-Larsen

AF BENT JENSEN

I *Historisk Tidsskrift* 116:2 (2016), s. 491-507 har Jon Reinhardt-Larsen taget mig til indtægt i sine bestræbelser på at demonstrere, hvor dårlig en historiker Niels Erik Rosenfeldt angivelig er i bogen *Verdensrevolutionens generalstab* – en kritik, der afsluttes med en patetisk „advarsel til alle“ om ikke at skrive historie, som Rosenfeldt gør det.

Ved Reinhardt-Larsens inddragelse af min Stalin-biografi er der tale om misbrug, som jeg er nødt til at påtale. Han stiller (s. 496) det retorisk-polemiske spørgsmål, om jeg mon også lider af „Uncle Joe-syndromet“, når jeg i min Stalin-biografi, *Stalin. En biografi* (2005), har kaldt Stalins udenrigspolitik „pragmatisk“. Han skaber herved hos læseren det indtryk, at dette er min bogs generelle opfattelse. Det er det ikke, hvilket klart fremgår af bogen.

Jeg skriver i *Stalin. En biografi* på s. 175, som Reinhardt-Larsen henviser til, at Stalin og hans kammerater „var i stand til at handle pragmatisk“. Men senere i bogen kommer jeg flere gange ind på, hvordan Stalin legede med ilden, og jeg skriver bl.a. om „hans aggressive politik“. Det er altså kun i kraft af denne fortielse, at han mener at kunne bruge mig i sin i øvrigt umådeholdne kritik af Rosenfeldts værk.

Jon Reinhardt-Larsen tror desuden (s. 506, fodnote 60), at A.A. Gromyko var historiker. Det var han ikke, han var udenrigsminister. Han kalder ved samme lejlighed den kendte chef for SUKP's Centralkomites Internationale Afdeling, B.N. Ponomarjov, for „Ponomareva“. Ponomarev (Ponomarjov) var dog ikke en dame, men en mand og hed Boris til fornavn.